

Beste Zoeker naar een uitweg,

Een paar maal in mijn leven heb ik er aan gedacht of ik er niet beter uit dat leven kon stappen. Ik had het niet naar mijn zin, zacht uitgedrukt. Lichamelijk geen klagen, maar geestelijk zat ik er voor mijn gevoel doorheen. Niet de hele tijd, maar op die specifieke momenten wel diep. Eigenlijk vond ik het wel vreemd om op sommige momenten er helemaal niet mee bezig te zijn en 'gewoon' te leven alsof alles okay was. Maar die diepten waren waardeloos en ik vroeg mij dan af wat te doen.

Ik schrijf dit nu op, wat betekent dat ik nog leef. Ik ben er dus niet uitgestapt. Ik heb die optie op een gegeven moment achter mij gelaten. De knop omgezet. Het voelt alsof ik gelukkig niet verslaafd ben geworden aan de gedachte of hoop om weg te gaan. Alsof mijn nostalgie gelukkig geen depressie is geworden. Waarbij ik weet dat zelfs een depressie niet voor eeuwig hoeft te zijn. In de geestelijke wereld is alles een keuze, echt alles. Ik bepaal wat ik vind en niemand anders.

Een tijdje heb ik artikelen geschreven over actualiteit en over spiritualiteit. Leuk om te doen en ik kreeg leuke reacties van mensen die er blijkbaar iets aan hadden. Nu ben ik bezig na te denken over de doodstraf. Is de doodstraf een optie voor mensen waarvan 'wij' denken dat te verdienen? Moordenaars en verkrachters zouden de doodstraf kunnen krijgen, maar is dat een 'oplossing'? Ik vind het een hele moeilijke, want er is zowel iets vóór als tégen te zeggen.

Een hond die door mensen vals is gemaakt en die een kind doodbijt wordt meestal afgemaakt. Het risico is te groot dat zo'n valse hond in herhaling valt. In die zin zou je een moordenaar de doodstraf kunnen geven. Maar als je iemand de doodstraf geeft, dan dood je zelf ook. In spiritueel opzicht groei je als mens dan niet boven de dierenwereld uit. Oog om oog, tand om tand is een primitieve keuze. De vraag die ik heb is hoe de mens daadwerkelijk mens kan worden.

Hoe ontstijgen wij onze dierlijke gedrag? De samenleving zit vol dierlijk gedrag. De wereld is seksverslaafd. Alles draait om geld. De meeste mensen zitten grotendeels onbewust in de rat-race van hun bestaan. Ik heb daar ook gezeten en dat leidde tot mijn vluchtgedrag. Misschien was nog wel het lastigste dat ik niemand had om écht mee te praten. Niemand die mij begreep en erger niemand die écht de moeite deed om mij te begrijpen. Niet dat ik nu zo'n moeite deed om begrepen te worden.

Ik heb in mijn leven wel met mensen gesproken die gedachten hadden aan zelfdoding. Ik sta daar neutraal in, ieder mens moet dat zelf kunnen bepalen. Ik zie het ook niet als 'verlies', wetende dat het leven doorgaat in zoveel lagen van het universele bestaan. Zelfdoding is zelfs heel begrijpelijk als het gaat om ondraaglijk lijden, bijvoorbeeld bij terminale patiënten of lichamelijke wrakken. Klinkt wat hard, maar je begrijpt vast wat ik bedoel. Wat dan bij geestelijk lijden?

Wat is geestelijk lijden? Is dat echt of is dat 'verzonnen'? Of is wat ik aangeef een taboe? Is een droom echt of niet echt? Het lijkt echt, maar is het niet. Als ik een klap krijg en mijn geheugen verlies, heb ik dan nog een doodswens? Mijn gedachten bepalen blijkbaar mijn toekomst. Heb ik het naar mijn zin en leuke dingen te doen, dan lacht het leven mij toe. Zit ik in de diepte en voel ik mij alleen, dan lijkt een uitweg de oplossing. Maar dit schrijf ik nu heel rationeel en dat ben ik niet altijd.

De doodstraf heeft een nadeel, namelijk het is definitief. Je kunt het niet terugdraaien. En gezien de vele rechterlijke dwalingen kun je stellen dat er heel wat onschuldige mensen zijn veroordeeld en vermoord. Zelfdoding idem dito, het is definitief. En de vraag is of het nodig was. Niet voor de omgeving, maar voor diegene zelf. Want wat wil het leven in dit universum? Een boom waarvan je alle takken afzaagt zal nieuwe scheuten geven, als teken dat het ondanks alles door wil leven.

Vind ik het leven nu zo leuk? Nee! En toch ook wel, het is niet zo eenvoudig. Wanneer ik het journaal kijk en de ene na de andere leugen hoor dan walg ik. Al die mensen die in de leugens blijven trappen, daar baal ik van. Hoe mensen omgaan met de natuur en met de dieren in de consumptiemolen, maakt mij boos. Maar als ik in het parkje loop en de vogels hoor fluiten, dan verheug ik mij. Ik geniet van de zon. Wanneer mij kat op schoot ligt te knorren dan ben ik heel blij.

Dit stukje schrijven maakt mij blij. De gedachten en gevoelens van mij af schrijven. Als een ander er iets aan heeft is het meegenomen, maar niets moet. Ik heb niets te doen, ook al zij mijn vader dat ik mijn best moest doen in het leven. Ik moet niets en dat bevalt mij prima. Natuurlijk zijn er wel wat verplichtingen, maar de meeste daarvan zijn zelf gekozen. Ik kies wat ik wil. Ik kies wat ik denk. Ik kies wat ik doe. En ik heb ervoor gekozen te leven op deze Aarde in deze situatie.

De gedachten aan uitstappen heb ik achter mij gelaten. Als je als zoeker naar een uitweg een keuze maakt om te 'blijven', zorg er dan ook voor dat het een definitieve keuze is. Nostalgie moet geen depressie worden. Depressie hoeft niet blijvend te zijn. Gedachten aan zelfdoding moeten geen verslaving zijn. Je bent geen slachtoffer en kunt je ook niet zo opstellen. Maar het is gemakkelijk gezegd en geschreven. Ik nam het ook van niemand aan, totdat ik zelf dit inzicht kreeg.

Ik ben een vrij rationeel mens. Hoeveel zoekende mensen zullen bovenstaande regels niet eens kunnen en willen lezen. Ieder mens is uniek, er is geen standaard 'oplossing'. Grappig genoeg gaan we uiteindelijk toch allemaal dood. De vraag is wanneer het onze tijd is. Wat ik zo bijzonder vind aan de mensen die net als ik gedachten hadden of hebben over het uitstappen, is dat ze ontzettend creatief zijn, spiritueel begaafd en intelligent. Het hart op de juiste plaats.

Misschien dat 'we' ze daarom zo graag behouden voor deze 'harde' wereld, om die juist prettiger te kunnen maken. 'Zagen die zoekers naar een uitweg hun potentie maar en zetten zij die in voor de zo gewenste betere wereld.' Maar dat moet van binnenuit komen. De zoeker zal diep binnenin zijn of haar ziel dit moeten vinden, aanvaarden en dan gaan leven. Zonder dat innerlijke weten blijft de mens hangen in het denken. Het denken dat nog zo troebel is.

Terwijl de zoeker het beste in staat is helderheid te scheppen. De zoeker is eigenlijk helderder dan de vele slapers op deze planeet. De slapers die als makke lammetjes achter de slavendrijvers aanlopen. De slapers die onbewust voor het grootste deel verantwoordelijk zijn voor deze beestachtige wereld. De zoekers, daar moeten 'we' het van hebben. Zij zijn degenen die de cirkel kunnen doorbreken. De zoekers zijn in staat mens te worden. Als ze dat willen, in dit leven.

Nico Cost, 8 mei 2023